

coses i noms per dins tenen un pacte

*Papers de Versàlia, Núm. Nu
Primavera 2006*

« *Papers de Versàlia* »
Plaquettes de Poesia

Marcel Ayats, Josep Gerona, Esteban Martínez,

Quilo Martínez, Josep Maria Ripoll

coses i noms per dins tenen un pacte

Il·lustració de la portada i dibuixos: Eriko Miura

Casa Taulé
Carrer de Sant Joan, 35 Sabadell - 08202
www.papersdeversalia.com

Papers de Versàlia, Núm. Nu

La relació subjecte-objecte és fonamental per a l'ésser humà. En primer lloc, l'objecte, encara que pot subsistir sense la participació de l'individu, el necessita per a ser com és. Però aquesta relació neix més complicada del que podria semblar de bon principi, perquè sol ser pluridireccional: a nosaltres, com a subjectes, també ens cal disposar de les coses com referents tangibles del que vam ser i del que som, i d'allà on som. Els objectes retenen la fràgil memòria - són dipositaris d'emocions i d'experiències - i de vegades potser la constitueixen. De molt distintes maneres els objectes ens historien, individualment o col·lectivament. Però no són mai elements passius, també suposen un repte, de vegades un desafiament o una provocació. Vet - los aquí per acreditar-se per ells mateixos i no només com simples testimonis nostres.

Per altra banda, els objectes també guarden relació entre ells. Uns enalteixen d'altres, es premien i es fan elogis mutus. En altres casos, però, es vituperen: no tot veïnatge és possible o positiu. Perquè cada cosa defensa el seu espai propi, un marc independent de les evocacions que en fem. Els objectes, diríem, tenen vida pròpia i no es resignen al nostre caprici ni a la voluntat erràtica dels nostres records. Per això, cal deixar parlar els objectes i cal saber-los escoltar.

Aquesta plaquette, número Nu, recull poemes en què, en vers de Joan Broca, "coses i noms per dins tenen un pacte", perquè l'objecte, hi esdevé en certa forma, no només motiu, sinó també subjecte poètic. Per a l'ocasió hem volgut reduir el nombre de col·laboradors en benefici d'una major representació de les seves obres: altrament, el subjecte copsat entre els seus objectes.

RENTADORA

Banderes blanques de rendició,
llençols blancs que voleien
els records esgrogueïts
d'antigues batalles d'amor,
de quan les claraboies
servien de mur de contenció
a les rialles nocturnes,
de fre a les mans astutes
que cercaven humitats
als trontolls de la nit.
Ara ja ningú no fa l'amor
i les màcules que es veuen
són els rastres d'històries d'ahir
i de rentadores massa atrotinades.

CORDILLS

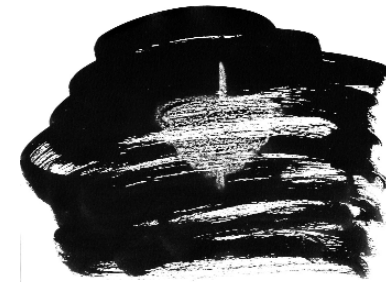
Els anys són garrofers,
bèsties incontenibles i centenàries
que cavalquen al fons dels teus ulls,
que dibuixen camins de terra desesperada,
línies que fereixen els fils de l'aigua
i tanquen les urgències de la memòria
amb els cordills contaminats de l'oblit.

DESTRAL

Em faig de fusta,
de pi,
d'avet,
d'escorça,
de roure,
de suro,
d'alsina.
Em moro
a morts petites,
a cops de destral.

BALDUFA

Un laberint, els quatre punts cardinals,
tot resta quiet al palmell de la mà,
com un barranc que engoleix, gra a gra,
l'arena d'aquesta platja perduda,
d'un sol que no calenta,
d'un fred que viu al moll de l'os.
Passa la vida i no es detura,
condemnat com estem a la foscor,
a què la nit ens ompli d'ignorància
i el nostre ball sigui des d'ara el de la baldufa,
girar, voltar, rodar i vogir
per acabar panxa amunt
a quatre dits exactes del punt de sortida.

LINTERNA

Rayo obsceno de luz que no gravita,
hiende.

Y, sin eco, luciérnaga
fugada de la mano aburrida del acomodador, su ojo
voraz de Cíclope
me clava, me dibuja
penumbras. Tú
me devuelves al terror infantil
del pasillo
como un largo fiordo
entre la bruma.

 Y me incitas,
pupila
metálica, al peligro
del dormitorio en sombras, sólo
reconocible o confuso
en el febril
tacto ciego de una sorpresa.

T V
O
ARS AMANDI

Nieva en Pekín
y cae
la nieve
en dibujos animados
de cebras.

Sin anuncios, de pronto,
tu desnudo procaz
se abre como una antena
parabólica.

 La pantalla
que ciegas, la mano
que obedece
al impulso reflejo
de ese mando a distancia:
mi inesperado cambio
a esa otra cadena
privada del amor.

TÒTEMS DE SOBRETAULA

Mira a la taula el desordre
que hi sol haver quan s'acaba
el vell ritual de l'àpat.
El pa desfet en engrunes
aquí i allà posa fites;
les copes i les ampolles
mogudes de banda a banda
no són ni plenes ni buides;
els plats i els coberts reposen
del seu ofici sol·lícit.
Imperceptible, s'acaba
el vell ritual diari.
Després de xerrar una estona
la gent s'aixeca, i els calzes
que els han ofrenat les menges
esperen que algú els reculli
i els guardi; per ara queden
allà dispersos, inútils,
els tòtems de sobretaula.

LES COSES QUE FORMEN EL TEU MÓN

Massa t'excites amb les coses
que formen el teu món
i amb les vicissituds que són
en ell recloses.
A tot allò que consideres teu
cal que diguis adéu
abans d'assadollar-te'n,
ja que del bon afecte els fets cruels t'aparten.
Frueix, doncs, mentre els tens, dels objectes inerts
que fan amb tu el camí, que t'han estat oferts
pel temps gasiu que amb ells trafica,
si pots trobar consol en les coses que perds
de mica en mica.

ACCIDENT DE TREBALL

Tota una vida a mercè de la dura
fragilitat de la matèria
encara és poc per saber dominar-la:
ni el més expert que aconseguís la fama
de mestre fent anar les eines
no esquivaria un accident de sobte.
Tu n'has sofert l'extrem: aquelles coses
que t'han servit per guanyar-te la vida
durant tants anys avui te l'han fet perdre.
En contra teu hi havia una conjura
(modesta, no cal dir-ho)
de l'atzar i els objectes
que et prohibeix fruir dels dies plàcids
com era el teu desig: pobre heroi tràgic
a qui el destí retira!

PARET

Tapem el buit de l'entorn,
la paret blanca.

L'omplim sempre de llibres i de quadres,
de fotos de morts que ens criden
i de vius a qui cridarem nosaltres,
de mobles de colors que volem càlids,
de gerros inflats del no-res
que respirem; tapem l'entorn,
ens ocultem el buit que ens construeix,
ens fem la vida a mida de les pors
i defugim el blanc de la paret,
únic mirall possible.

MIRALL

Sense afaitar i amb lleganyes
ets la por de tu mateix.
Als tanatoris maquillen;
mentrestant, passes només
amb afaitat, tovallola
i incertesa pel després.

LLIBRE

Jo no llegeixo el llibre: ell
m'interroga a mi, i jo
sóc l'interrogant que mai
no troba enlloc resposta.
Lector de mi mateix, no sé
on vaig, què vull, qui sóc,
i busco no trobar-me
mai, en les pàgines dels llibres.

NAVALLA

Sens dubte, ha de ser més arriscat
afaitar-se amb navalla que no pas
amb la màquina elèctrica; a mi
m'agraden les seguretats, com ara
poemes ben ritmats i lluny del salt
al buit que dibuixa el vers lliure.
Per això m'arrapo a la placidesa
de sentir parsimoniós el pas
de la màquina pels plecs del coll,
a l'entorn de la nou, per la barbeta,
o en el rastre vermellós que va deixant
sota les galtes.

Però, immers en el seu ronc
segur i monòton,
de vegades somnio en el perill
de la fulla lluent ran de la pell:
en el risc d'un esplèndid
poema en vers lliure
que apunti afilat a les consciències
i esquixi pica i mirall.

OBJETOS PERSONALES

1. LA MALETA

Una vieja maleta me acompañó mil días
colgada de mi brazo, caminando.
Fue mi almohada nocturna
en las baldosas frías de muchas estaciones
y recorrió conmigo los agrestes paisajes del destierro.

Conversando con ella, yo le conté mis penas
y ella vió mis tristezas
compartiendo callada el descortés camino del proscrito.

Fue mi cobijo fiel donde amarré recuerdos:
de estancias temporales
de lechos compartidos
de habitaciones sucias
de sombras y silencios.

Fueron muchos los días representando juntos
el papel de viajero sin destino.

Estaciones cerradas
Pasaportes negados
Andenes prohibidos

Y ahora,
mientras dura el buen tiempo,
sola, a los pies de mi cama,
silenciosa
fiel
dispuesta,
espera preparada
la próxima partida.

2. LA LIBRETA

Sin discusión alguna
la pequeña libreta aceptó el papel de confidente
-diario personal,
apuntes de ruta-
que le asignaron las circunstancias.

Con el simple objetivo de no olvidar los hechos
fue guardando en sus hojas
sin un plan concebido
los momentos vividos
los lugares
espacios
nombres
y aceptó de buen grado
que colocara entre sus hojas un pétalo de rosa
que cogí en el andén de la primera estación
donde el tren se detuvo.

No rechazó en su seno
acunar cuatro versos de inspiración dolida.
Una frase de amor
Un dibujo mal hecho
Un pensamiento venido de improviso.

...Y así fue acumulando, paso a paso,
la nostalgia y el duelo
que me lanzó a la cara
cuando quise caminar hacia el olvido.

3. LAS LLAVES

Para cerrar,
las llaves no son buenas:
hay ogros en los castillos
y princesas encerradas en las torres.
La bailarina inmóvil
espera en la caja de música
y a un giro con los dedos
cambia el mundo según marque la llave.

Hay llaves indecentes
las de las celdas.
Hay llaves mentirosas
las que usan los magos en los circos.
Hay llaves cómplices de estafas
las de las cajas fuertes de los inversionistas.
Hay llaves que lo abren todo
las ganzúas, las usan los ladrones.

Las llaves que yo tengo
son sencillas
humildes
proletarias
tan sólo abren, no cierran,
las puertas de mi casa.

CLEDA DE LLUM

I

La maduixera de Verdaguer

Papallona i cargol
...enamorats.
Oh món perdut,
oh somni oblidat!
Retrobaríem - com?
la maduixeta tova
al fons, al fons,
endins, endins,
de tanta closca.

II

Zurbarán: *bodegón de cacharros*

Ara que ja no som,
però encara no som,
mentre, què podem fer,
copes escantellades
sobre el pedrís gastat,
pisa blanca, peces lluents
davant de la foscor?
Plorar com qui festeja,
dur-te de la mà sempre?

III

Com nímfees de Monet, els nostres papers

Dibuixem cada dia
al vidre de la taula
la vida presonera
del reflex de la reixa:
bassal, llum oliosa
unglejant-nos els ulls.

Uns peixos d'aigua freda
- les teves mans -
espurnejaven d'or
les meves ombres.

IV

Ja he trobat el paperet que buscava

Ara on trobaré
la resta del que em falta?
Com sabré la manera?
I com descobriré
les petites petjades?
I com dibuixaré
la línia esborrada
d'aquelles corredisses,
la meva ruta de la seda?
Si tota la carrera
me l'han cobert de sal.

TRES POEMAS

I

Las palabras que escribes
no son las que esperabas.
No abren las heridas
más profundas,
ni los gozos más íntimos,
tal vez definitivos.
Estás mudo, expectante,
y sabes, sin embargo,
que nada hay que esperar.
La posible amenaza,
la noticia feliz,
la misma paz posible
o imposible,
siempre están por llegar.
Hay acaso palabras
que pueden abrir puertas
y cerrarlas,
pero no las conoces.
Y sigues esperando,
con la clara conciencia
de no esperar ya más.
Escribes porque sí.
El ruido de la pluma
en el papel,
el rumor que va entrando
por la abierta ventana
y el silencio,
sobre todo el silencio,
te dictan lo que escribes,
aunque no es escribir
lo que te importa.

II

Si a este inocente pájaro
que va dando saltitos
en la hierba menuda
nada le importa más
que gozar del instante
e ignora que ha nacido
y que ha de morir,
por qué habrá de importarme
a mi, si es mi vida
corta como la suya,
y soy feliz también
bajo esta fina lluvia
que lava los recuerdos,
las angustias, los gozos,
saltando de alegría,
lloviendo de alegría.

III

Soy amigo del viento
y de las nubes,
amigo de los árboles.
El viento me pregunta
una vez y otra vez
quién soy y quién no soy,
y luego me arrebatata,
llevándome a lugares
de donde ya no vuelvo.
Las nubes siempre pasan,
sin saber hacia dónde,
y las veo pasar
con un íntimo gozo
cuando llueve,
sintiéndome desnudo
como un recién nacido.
Sé que todos los árboles
habitan más allá,
pero su voz es clara,
cuando la alcanzo a oír.
Tú eres el viento, el viento
que te lleva a lugares
de donde ya no vuelves.
Eres también la nube,
sin forma y sin destino.
Eres también el árbol
que te habla.
El árbol que da luz
cuando tu estás en sombra,
que acompaña tus pasos
cuando vas de camino.
Ahora estás aquí.
Y estás muy lejos.

PECERA

Una gigantesca copa de vidrio
en un estante del mueble. Dentro,
dos pececillos como mermados
terrones de azúcar, aún no disueltos,
ingrávidos en un agua definitivamente
desanimada.

Acerco los ojos al cristal
(la mirada se queda un paso atrás)
y empieza a trasvasarse en ellos
ese fatalismo de los peces cautivos...

Ahora, treinta años después,
siguen los peces dentro de mis ojos,
languideciéndome.

LIBROS

Libro en las manos me proscribe.
Libro en las manos me enmudece.
Libro en las manos me comulga.
Libro huele a café silbándole al esqueleto
del frío en la ventana.
Libro huele a madera tratada con aceites
y betunes.
Libro huele a la piel dormida de mis hijos.
Libro me mira. Libro me huele la tristeza.
Libro me asesta la última esperanza
en un día sin ti y sin milagros

MÁQUINA DE ESCRIBIR

La Olivetti con la que escribía mi padre
 fue siempre un objeto apátrida,
 llevado y traído del ropero de la entrada
 a la mesa del comedor, desubicado.
 Su tecleo insistente era el diapasón
 de una esperanza, el pulso de un secreto.
 En tardes de domingo -tardes verdaderas-
 la lenta mediocridad de las horas familiares
 caían bajo sus ráfagas. Quiso ser escritor.
 Lo fue, sin duda. Su mano está en mi mano
 y escribo haciendo uso de su mejor legado:
 El silencio. Las palabras. Su secreto.

para que esta beleza sexa tes que imaxinar un muro [(- é grande este muro?) (- extenso)] de ladrillo con contrafortes que reforzan o ritmo; enfronte unha orla de verdura enmarca un portal destruído polo tempo. Unha poeta maior realiza esta travesía todas as mañás, as súas emocións son bastante / como o edificio que pecha o portón, desmanteladas polo abandono. As dúbidas para ela teñen a textura das engrobas e a respiración tenue dun boca a boca - isto ao respecto do esforzo máis ou menos, poético? - non sabe se debe ou non seguir arrastrando este código polos estreitos e serpentinos pasos das montaña ou se debe ou non perseverar cos exercicios extenuantes de salvamento e naufragio, se debe ou non abandonar o que foi teima e xustificación de vida.

agora coloca diante de ti un verdor moi suave (carriza) que medra ao redor das tapas dos sumidoiros ou xeométrico cuadrangular nas beiras das lousas (é unha beirarrúa, non fai falta dicilo). Nisto repara esta poeta tan devastada como unha arquitectura (ningún acanto, capitel, fuste, dórico) posiblemente o inmovible - nº 15 da rúa B, nunha vila moi estraña, nun país remoto - foi interrompido por unha desaparición, por falta de ánimo, de proxectos ... pola corrosión dos anos. Logo un primeiro campo de xeadas.

per a fer existir aquesta beleza has d'imaginar un mur [(- és gran aquest mur?) (- extens)] de maons amb contraforts que reforcen el ritme; davant d'una orla de verdor emmarca un portal destruït pel temps. Una poeta gran realitza aquesta travessia tots els matins, les seves emocions s'assemblen prou / a l'edifici que tanca la portada, desmantellades per l'abandó. Els seus dubtes tenen la textura de les clotades i la respiració tènue d'un boca a boca - això pel que fa a l'esforç, si fa no fa, poètic? - no sap si ha de seguir o no arrossegant aquest codi pels estrets i serpentins passos de muntanya o si ha de perseverar amb els exercicis extenuants de salvament i naufragi, si ha d'abandonar o no el que va ser obsessió i justificació de vida. //

ara col·loca davant teu una verdor molt suau (molsa) que creix al voltant de les trapes de les clavegueres o geomètrica quadrangular a les vores de les lloses (és una vorera, no cal dir-ho). En això para esment aquesta poeta tan devastada com una arquitectura (cap acant, capítell, fust, dòric) possiblement l'immoble - nº 15 del carrer B, en una vila molt estranya, en un país remot - va ser interromput per una desaparició, per manca d'ànim, de projectes ... per la corrosió dels anys. Després d'un primer camp de gebrada.

(Traducción de Xulio Ricardo Trigo)

unha praza formidable, subitánea (pechada por edificios medievais ou de corte napoleónico) é acceso a este primeiro andar onde ningún sarcófago atoparemos, só unha esmerada e monótona sucesión de columnas hiperbóreas e arcos caldeos

un ceo lacunar, un tremedal ou illó metafórico e esquivo cubre este alzado de amor (ou códice) no que é posible intuír nigrománticas fachadas e torres, así como flores nupciais e bolboretas leonadas no máis puro estilo vienés que un brillante romancista aborixe definiu como un Amazonas de granito

o seu desprazamento é sempre ascensional, nunha vertical de intrusión magmática

as páxinas son de néboa, unha néboa pesada ou fume, un fume denso nacidas dunha concentración superior do calor no aire sobre a frialdade da terra ou por combustión de toradas de carballo, alí onde é máis vulnerable á destrución dos escornabois. Con todo, o seu grao de claridade é maior que a noite que o envolve (mil ovellas e carneiros de karacoul) chernozen, negro

un corazón centrado, unha ramificación de arterias (...)

una plaza formidable, sobrada (closa per edificis medievals o de tall napoleonic) és l'accés en aquest primer passeig on no trobarem cap sarcòfag, només una curosa i monòtona successió de columnes hiperbòries i arcs caldeus / / un cel pantanós, un fangar o aigüamoll metafòric i esquiu cobreix aquest alçat d'amor (o còdex) en el qual és possible intuír nigromàntiques façanes i torres, així com flors nupcials i papallones lleonades en el més pur estil vienés que un brillant novel·lista aborígen va definir com un Amazones de granit / / el seu desplaçament és sempre ascensional, en una vertical d'intrusió magmàtica / / les pàgines són de boira, una boira pesada o fum, un fum dens nascudes d'una concentració superior de la calor en l'aire sobre la fredor de la terra o per combustió de troncs de roure, allí on és més vulnerable a la destrucció dels escarabats. Amb tot, el seu gran de claredat és més gran que la nit que l'envolta (mil ovelles i xais de banyes cargolades) chernozen (1), negre / / un cor centrat, una ramificació d'artèries (...)

(Traducció de Xulio Ricardo Trigo)

N.del T. 1) El "chernozem" es un terra propi de zonas de praderies.

como flores abrochan por dentro dos ollos as grafías. Andas por ver se te ceibas delas: apéganse. Son verbas berce-diapositivas. Succiónante por túneles de vexetaciónVerdura, terra moi cha que non é Limia, parcelas de verde que non podes atravesar, navíos. Dáslles o trato que se lle dá aos vocábulos estranxeiros e pasas horas fronte ao dicionario de Latín, fronte ao libro de Literatura francesa, os únicos que amas. Fixas o significado porque na túa mente este tipo de nomes é sempre intercambiable. Odias estes termos porque desexas permanecer, porque non existen corgas, nin URCES, nin carballos. Logo viras en cambia, trátase máis ben dun cambio no sentido da disposición do relevo. A partir de aquí as palabras definen riscos de identidade-carácter

com les flors es corden per dins dels ulls a les grafies. Camines per a veure si te n'alliberes: s'hi enganxen. Són argots-bressol, diapositives. Xuclant-te por túnels de vegetacióVerdura, terra molt plana que no és Limia, parcel·les de verd que no pots travessar, nans. Els dónes el tracte que s'atorga a les paraules estrangeres i passes bores davant el dicionari de Latí, davant el llibre de Literatura francesa, els únics que estimes. Fixes el significat perquè en la teva ment aquest tipus de noms és sempre intercambiable. Odies aquests termes perquè desitges romandre-hi, perquè no existeixen camins, ni BRUCS, ni roures. Més tard gires cua, es tracta més aviat d'un canvi en el sentit de la disposició del relleu. A partir de aquí les paraules defineixen riscos d'identitat-caràcter

(Traducció de Xulio Ricardo Trigo)

DÓLMENS, PIRÀMIDES, CATEDRALS...

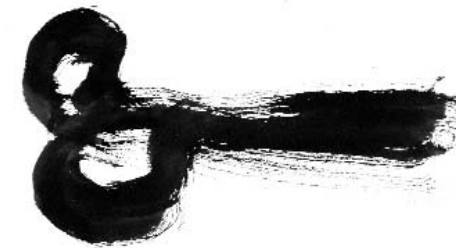
D'ençà que l'home Sàpiens va posar el peu damunt la terra, la idea de perdurabilitat, és a dir, deixar constància d'haver passat per aquest món, ha estat una constant obstinació inherent a totes les civilitzacions que han poblat aquest planeta. Així, els monuments megalítics, les piràmides d'Egipte o les altives catedrals de la vella Europa són només tres exemples de titànics pòders desafiant el pas del temps, però que en mans de la insondable eternitat que els espera esdevenen tres monedes de valor equivalent al vol encisador d'una lleugera voliana.

TELEVISOR

Lers grans tragèdies, siguin del caire que siguin, han deixat de commoure'ns. Finalment ens hem fet adults i hem après que aquestes coses només passen en un lloc anomenat televisor, els habitants del qual, petits com són, òbviamment evidencien que tot forma part d'una macabra ficció.

EL LLOP I LA CABRETA

Elohim, Brama, Alà, Jahvé... o com et diguis, ja pots sortir del teu amagatall! A hores d'ara, baldament segeixis endolcint el to de la veu quan em parles, o em mostris la teva pota emblanquinada quan llegeixo els teus escrits no tornaràs a engan-yarme, sé perfectament qui ets.

TRASLADO

*Termina un día de primavera
el crepúsculo está suspendido
en un charco de agua.*

ISSA

1

La cocina no es muy grande
se puede echar un vistazo al mar
si te subes al peldaño de la terraza.
La tostadora está mejor cerca
del fregadero. Se lava las manos
en un ejercicio de noble interioridad
parecido a buscar la página de aquel libro
cuando ella era un rincón.

2

Los aleteos de algunas aves hacen ruido
y llegan hasta la cama, pasan por detrás
de la pared. Después de haber colocado
el cuadro en el ángulo previsto
se ha arrepentido, y es que el halo de luz
que sale de la claraboya no deja que se vea
con claridad el dorso de la mano del ángel

3

*Ya no hay alacenas tampoco es que haya
mucho lugar para dejar estos botes de conserva,
habría sido mejor disponer del armario
para otros menesteres, pero debo poner la comida
en algún lugar. Qué lindo día. Si alguien me amara...*

4

Pone la ropa en vertical, que no se bambolee,
 el viento va a ser del sur y traerá arena. Si los días
 corriesen no tanto, si la dichosa cristalera
 tuviese las juntas bien ajustadas, *si me hubiese
 dicho alguien que todo lo que iba a durar
 se lo iba a llevar un tonto olvido. Hmm me gusta
 pasear de arriba abajo por esta diminuta terraza.*

5

El sillón no hace su servicio, está demasiado apartado
 de la televisión y si quieres ver de cerca las noticias
 debes arrastrarlo lo cual es una molestia. *De perfil
 tengo una sonrisa graciosa. Nada avanza.* La cristalera
 está en su casa todavía. ¿Habrá tocado alguna copa pensando en mí?
 ¿Genero pensamientos yo en otra? ¿Puedo disfrutar del sueño
 que tuve e interpretarlo mientras meto en la lavadora
 cinco kilos de colada?

6

*No todo el mundo puede tomar baños de muchedumbre.
 Ni de sol, pero si te lo propones, podrías, hasta de sangre,*
 ¿Qué es un baño? Las escaleras son un problema
 por si alguna vez se rompiera la pierna o cualquier cosa.
 El toque del espejo al final del pasillo está muy bien.
 Ya tropezó dos veces, vamos que casi se hincó en él.
 Eso que es porosa. *Qué rara alegría.*

7

*Un cuarto de siglo o treinta años atrás
 Sobre mi propia vida. ¹ Me corta la respiración.*
 Hay que conversar mucho menos buffff cuánto polvo.
 Señalar las montañas en el mapa y en sus rugosos relieves
 dejar el dedo un rato. Lo único que falta por ocurrir
 es que concluya de una vez la tarde. Se verá cuando
 no sea necesario descorrer la cortina.

¹ Verso Philip Larkin. Ha empezado a decir. Escrito en octubre de 1971

TRES POEMES DE REPRESENTACIÓ

nocturn

la zona de separació inclou una balustrada, una terrassa amb dos bancs i amb el terra de marbre, una paret migpartida per un gran finestral de quatre fulls, i tot un entapissat de llibres que protegeix l'interior de tot aquell món vegetal extern, constituït d'arrels i de branques obstinades a penetrar a dins i que, de nit, que és quan treballen més, adopten les formes i l'embalum de tots els meus enemics

postal amb unes eqües

tot això representa una muntanya amb un estany, encara que no es vegin ni l'un ni l'altre; els ferros de la dreta potser només són uns afegits, però també sembla que serveixin per accionar el fre hidràulic i evitar que el braç articulat arribi massa enllà. L'infern i el conjunt del reductor són a sota, amb una tapa de protecció. Convindria estudiar-ne el funcionament. Ja me'n diràs alguna cosa

enterrament a ornans

les parets d'aquest casal són una equació adient per a tota mena de temes: volcans en erupció, cingles amb una ermita a primer pla, contradades fluvials, però també escenes de cacera plenes de gossos de raça beagle, batalles navals, una taula parada amb un pitxell de vi, un gall sumari, capaltard a venècia, una fragmentació de dos tons que marca un gest incontrolat, montserrat, el retrat oficial del mariscal pétain, una gàbia en un racó del mas, un parell de pollancs arran de riu, un enterrament

Poemes:

Jordi Cervera
Juan Cobos Wilkins
Jordi Parramon i Blasco
Josep Maria Ripoll
Quilo Martínez
Josep Gerona
José Corredor-Matheos
Esteban Martínez
Chus Pato
Marcel Ayats
Concha García
Joaquim Sala-Sanahuja

Dibuixos:

Eriko Miura

Amb la col·laboració de:

Alliance Française

Gremi de Llibreters de Sabadell:

Llibreria Tècnica, Llar del llibre; Llibreria Sabadell, Kronos,
Llibreria Paes.

Aquesta *plaquette* s'ha acabat d'imprimir a Sabadell el dia demaig del 2006, a l'obra de Grafmar, amb un tiratge de 600 exemplars.

